

DI 07/05 Dinsdagavondfilm Challengers (Luca Guadagnino) 4 **** UGC Antwerpen

Challengers; met
Zendaya: deze zomerfilm vol
verlangen is een grand slam
Twee vrienden en speelse
tennisrivalen vallen voor Zendaya in
Challengers, een zwetende ménage à
trois van Luca Guadagnino.

Ruben Aerts, 30/04/24 in De Standaard
Van Luca Guadagnino en
met Zendaya, Josh
O'Connor, Mike Faist
Duur: 131 min.

De zomer moet nog losbarsten, maar
daar wacht Luca Guadagnino niet op.
De Italiaan van *Call me by your name*
jaagt nu al de temperatuur de hoogte in.
Met *Challengers* harkt hij het gravel vlak
voor een driehoeksrelatie die er bij
momenten zo verhit en plakkerig aan
toe gaat, dat elk bioscoopkaartje
verplicht met een zweetband moest
komen. Wat heeft zij een
onweerstaanbaar zwoele intrige
gedraaid. Zaalmeester, kan de airco
aan?

Toch maar even de blote verwachtingen
temperen. *Challengers* is geen film voor
wie nu denkt dat de bioscoop plots tot
een soort *adult theater* is herdoopt. Dat
ligt niet in de aard van Guadagnino, een
elegante filmauteur die altijd al meer
had met de stijlvolle suggestie (en
sappige perziken) dan met bloeiend
naakt.

Stijl heeft Zendaya dan ook in
overvloed. De actrice en het gezicht
van gen Z speelt Tashi Duncan, een
tennisbelofte van weleer die haar man
Art (Mike Faist) naar de top coachte.
Samen sieren ze tegenwoordig het
soort metershoge reclame dat
flatgebouwen inpakt. Maar zijn spel
schiet nu al een poos tekort.
Wat is ervoor nodig zodat jij
je zelfvertrouwen terugkrijgt?
En ze vleit zich dicht tegen hem aan
met een blik waar je oren in zijn plaats
rood van gaan gloeien.
Het antwoord blijkt eerder
prozaïsch: een zogeheten
challenger event; ook wel een competitie beneden zijn
niveau. Makkelijke zeges moeten dus
de klus klaren. Alleen treft Art aan de
andere kant van het net Patrick
Zweig (Josh O'Connor), ooit
zijn jeugdvriend en haar ex.

Wie is wie?

Zo begint dit meesterlijke potje
verwikkelingen, als een duel dat zijn
inzet pas gaandeweg prijsgeeft.
Daarvoor moet het wel eerst dertien jaar
teruggaan in de tijd. Art en Patrick zijn
twee frisse knapen van achttien. Al
jaren beste vrienden en speelse rivalen.
Broers lijken ze, zo onafscheidelijk en
gelijkend als de twee zijn.
Wie is ook alweer
wie? vraagt Tashi wanneer
het eindelijk tot een officiële
kennismaking komt; dat jonge
tennisgeweld had elkaar vanop een
afstand natuurlijk al langer in de gaten.
;s gettin; hot in here; weerklinkt even
later op de dansvloer. Tashi gooit de
benen en de haren los, de twee weten
niet waar ze het hebben. Patrick:
;Zij mag me neuken met een
racket; Rustig aan, tijger.
De rol van Tashi is Zendaya; ook
producente van de film; op het lijf
geschreven. Met haar hele
verschijning is ze de fatale vrouw die
zich al op jonge leeftijd door niemand
zomaar iets laat influisteren. Naast haar
zijn zij nog meer jongetjes zonder
weerwil. Maar achter die gelijkaardige
trekken schuilen heel andere karakters.
Even scherp als subtiel tekenen die zich
af. O'Connor, bekend
van *The crown* en nu ook te zien in *La
chimera*, is op het eerste gezicht de
aimabele bon vivant. *West side
story*-belofte Mike Faist heeft als Art
meer ernst en oprechtheid in zich. De
ménage à trois van het verhaal valt
samen met die van een cast die feilloos
op elkaar inspeelt.
Dat de film het bronstige verlangen niet
uit de weg gaat, mag duidelijk zijn. De
hormonen gieren door de lucht als
vuurvliegjes op een zomeravond.
Grenzen en lichamen lijken erom te
schreeuwen om opgezocht en afgetast
te worden. Zo gebeurt het dat ze plots
met n drieën op bed zitten
; zij tussen hen in. De rivaliteit
blijft even speels, en toch liggen de
kaarten dertien jaar later helemaal
anders.
Het verhaal springt heen en weer over
die jaren. In deze bloedhete verhouding
tussen drie radicaal verschillende
karakters botsen loyaliteit, ambitie en
arrogantie. Het tekent en hertekent niet
alleen de onderlinge relaties, maar ook
de toekomst.

Seks, of toch niet?

Eindelijk omarmt Hollywood opnieuw

seks, zo kirde *The New York Times* het
afgelopen weekend nog. Er is iets van,
zelfs al zit er in deze film niet één
seksscène. In *Saltburn* mocht Barry
Keoghan onlangs ook al zijn lusten
onbeschroomd botvieren. Het ene
moment kronkelend op een pas
gedempt graf, dan weer bloedgeil het
badputje uitlikkend.

Voor Guadagnino hoeft het niet zo te
bruuskeren. Het hoeft al helemaal niet
expliciet. Hij scheidt meer plezier in de
suggestie van strakgespannen rackets,
ballen die met een knipoog in
driehoekjes worden gelegd en
uitdagend opgestoken bananen. In een
verzengende fotografie van parelend
zweet en van in spanning verwrongen
gezichten.

De film dankt zijn uitgekiende regie aan
de Italiaan, maar niet zijn foutloze
scenario. Dat is van Justin Kuritzkes,
een Amerikaanse toneelschrijver en
romancier. Toevallig is hij de jarenlange
partner van Celine Song, die recent
diepe indruk maakte met haar
autobiografisch geïnspireerde
debuut *Past lives*. Ook daarin stond een
liefdesdriehoek centraal (wat de
internationale pers plots inspireert tot
allerhande vergezochte verbanden).
Maar zo fragiel en poëtisch als die film
was, zo macho is nu *Challengers*. Deels
is dat te wijten aan de context. Sport
heeft immers al snel die rivaliteit en
geldingsdrang die als typisch mannelijk
wordt gezien. Zelfs al vond Kuritzkes
zijn inspiratie in een spraakmakend duel
tussen Serena Williams en Naomi
Osaka uit 2019, naast de biografie van
Andre Agassi.

Wat op het gravel gebeurt, blijkt maar
een fractie van wat er werkelijk speelt.
Spelers komen niet louter met het talent
dat hen gegeven is. Ze komen met een
rugzak die de hele match, zeg maar het
hele klassement bepaalt. Dat is
misschien geen openbarend inzicht,
maar de film weet er wel op een
meeslepemde manier mee te scoren.
Challengers pakt uit als een zomerfilm
die vol ondeugd, verlangen en
ontnuchtering een puzzel legt waar je je
met graagte twee uur lang aan
overlevert. Zelfs als je geen bal geeft
om tennis.

Bijdrage: op vertoon van je geldige
Oeverlidkaart koop je van de
verantwoordelijke een filmticketje
dat **8,50** kost i.p.v.
het **standaardtarief** van
13,60.

Na de film gaan we samen nog iets

drinken in de buurt.

Afspraakuur: 19u

Afspraakplaats: UGC, Van Ertbornstraat 17, Antwerpen. Rechts van de kassa's!

Wegwijzer: Door het feit dat UGC gelegen is aan de Van Ertbornstraat 17, een zijstraat van De Keyserlei, is het zeer vlot bereikbaar met het openbaar vervoer (trein, tram, bus). Met je filmticket kan je ook goedkoper parkeren in de ondergrondse, bewaakte parking De Keyser aan de Van Ertbornstraat (net naast de inkom van de UGC. Slechts 3 voor 3 uren!)! Valideer je parkingticket op de verdieping.

Aanvangsuur: 19u15

Info: Luc F - 0484 98 38 37

of: Ben VdP - 0470 90 24 73